

۱- مرکز آموزش بازرگانی

مرکز آموزش بازرگانی وابسته به موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی (وزارت بازرگانی) با مأموریت توانمندسازی علمی سرمایه‌های انسانی به‌منظور پیشبرد اهداف نظام نوین تجاری کشور مندرج در سند چشم‌انداز و در نهایت نهادینه شدن تجارت اثر بخش در سال ۱۳۷۴ تاسیس گردید. این مرکز، به‌عنوان بازوی آموزشی مؤسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی، نقشی فعال در جهت راهبری، مدیریت و اجرای آموزش‌های مورد نیاز در حوزه بازرگانی را در سطح کشور به‌عهده دارد.

مرکز آموزش بازرگانی، با شعار «آموزش اثربخش، کلید تحول در بخش بازرگانی کشور»، تلاشی منسجم و هدفمند را در جهت ارتقای دانش، بینش و مهارت‌های حرفه‌ای شاغلان حوزه بازرگانی کشور در پیش گرفته و با استفاده از روش‌های کاربردی در طراحی و اجرای دوره‌های آموزشی می‌کوشد نقشی موثر در بهبود مستمر فعالیت‌های تجاری و بازرگانی و نوسازی نظام بازرگانی کشور ایفا کند.

<http://www.btcedu.ir>

۲- مرکز مطالعات بهبود بهره‌وری بازرگانی

براساس ماده ۶ اهداف کمی برنامه چهارم توسعه، بخش قابل توجهی از رشد اقتصادی کشور، طی دوره برنامه چهارم باید از محل ارتقای بهره‌وری کل عوامل تولید تامین می‌شد. برای تسهیل تحقق این هدف، تمامی دستگاه‌های ملی و استانی مکلف‌اند در تدوین اسناد ملی، استانی و ویژه، سهم بهره‌وری کل عوامل در رشد اقتصادی را منظور کنند و الزامات آن را مشخص نمایند. دستگاه‌های اجرایی موظف‌اند به‌منظور تحول اقتصاد کشور از یک اقتصاد نهاد محور به اقتصادی ستانده محور، ضمن شناسایی موانع افزایش بهره‌وری عوامل تولید، سیاست‌های مربوط به بخش خود را در جهت رفع این

موانع و در چارچوب محورهای ذیل تهیه نمایند:

- نسبت ستانده به نهاده در هر بخش و زیربخش قابل محاسبه و اندازه‌گیری باشد.
- هدف‌گذاری‌های بخش‌ها و زیربخش‌ها با شاخص‌های ستانده به نهاده مشخص گردد.
- نظام نظارتی فعالیت‌ها و عملیات بر ارزیابی ستانده‌ها و نهاده‌ها متمرکز شود.
- مدیران و مسئولان، براساس ستانده‌ها ارزیابی شوند.
- یکی از راه‌های دستیابی به رشد اقتصادی مورد هدف برنامه چهارم، افزایش بهره‌وری است و رسیدن به رشد اقتصادی مستمر و توسعه پایدار، مستلزم استفاده بهینه از عوامل تولید است. در این راستا، بررسی مشکلات و موانعی که سر راه ارتقای بهره‌وری است، نیازمند ایجاد متولی در هر بخشی می‌باشد که به‌طور مداوم تغییرات را مطالعه کند و توصیه‌ها و پیشنهادهای علمی را برای رفع آن مشکلات ارایه نماید.

موفقیت در هر امری، مستلزم یافتن بهترین شیوه‌های تولید و ترکیب بهینه برای امکانات موجود است. از این رو، توجه به بهره‌وری، اثربخشی، کارایی و ارتقا آنها، به‌خصوص در بخش بازرگانی کشور که با سایر بخش‌ها نقش تعاملی دارد و از جمله مهم‌ترین بخش‌هایی است که می‌توان با توسعه آن زمینه تحرک سایر بخش‌ها را فراهم نمود، از اهمیت به‌سزایی برخوردار می‌باشد.

توسعه‌یافتگی هر کشور و حتی بخش اقتصادی، همچون بخش بازرگانی به میزان بهره‌گیری مطلوب و بهینه از منابع و امکانات موجود در جهت نیل به اهداف اقتصادی آن بستگی دارد.

• ضرورت تأسیس مرکز مطالعات و بهبود بهره‌وری بازرگانی ایران

پیچیده شدن فرایندهای تولیدی و خدماتی و هم‌چنین بزرگ‌تر شدن بخش‌های اقتصادی، باعث بغرنج‌تر شدن مسایل آنها شده و همین موضوع سبب گردیده که مباحث

بهبود بهره‌وری، تعالی و رشد بخش‌های اقتصادی و حوزه‌های آنها در منحنی عمر خود به‌عنوان یک موضوع تخصصی مطرح شود و به همین دلیل سازمان‌ها و تشکل‌های ملی و بین‌المللی بهره‌وری شکل گرفته‌اند تا بتوانند مشکلات و موانع پیش‌روی کشورها، بخش‌های اقتصادی و بنگاه‌های اقتصادی را از طریق پژوهش، آموزش، مشاوره و اطلاع‌رسانی علمی، مرتفع نمایند.

با توجه به گستردگی و تعدد بسیار زیاد سازمان‌ها، اصناف، بنگاه‌های اقتصادی کوچک و متوسط فعال در بخش بازرگانی کشور و ضرورت هماهنگی و هم‌راستایی آنها در امر بهره‌وری و تعالی سازمانی و هم‌چنین کاهش در هزینه‌های تحقیق، اجرا، راه‌اندازی و آموزش، این مرکز ایجاد گردید.

بهره‌وری بخش بازرگانی، تغییرات و نوسانات بسیاری دارد و تدوین سند بهره‌وری بخش بازرگانی، راه‌اندازی چرخه بهره‌وری بخش و اتخاذ اقدامات علمی اجرایی جهت کنترل نوسانات کاهشی و ارتقای بهره‌وری، نیازمند مطالعات متمرکز می‌باشد، که در این راستا مرکز مطالعات بهبود بهره‌وری در موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی در تاریخ ۱۳۸۶/۶/۱۱ راه‌اندازی گردید.

● مأموریت مرکز

این مرکز به‌منظور رشد و بهبود بهره‌وری در بخش بازرگانی و ارتقا سطح دانایی سازمان‌ها و بنگاه‌های کوچک و متوسط نسبت به آن و هم‌چنین کمک به رشد کمی و کیفی تولیدات و خدمات فعالان دولتی و غیردولتی در بخش بازرگانی، به‌عنوان یکی از مراکز وابسته به موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی، تشکیل گردید.

این مرکز، با کمک گرفتن از مدل‌های علمی و تجربیات موفق سایر کشورها نسبت به بررسی وضعیت بهره‌وری بخش بازرگانی، اقدام و راه‌کارهای مناسب جهت ارتقا بهره‌وری این بخش را ارائه نموده است. در این راستا، محورهای اصلی

مأموریت این مرکز شامل مطالعه و پژوهش، آموزش، مشاوره، اطلاع‌رسانی و سنجش بهره‌وری بخش بازرگانی به صورت مستمر به‌منظور ارتقای بهره‌وری این بخش است.

● اهم وظایف مرکز

با توجه به مأموریت و اهداف مرکز مطالعات و بهبود بهره‌وری بازرگانی کشور، کلیه اقدامات و فعالیت‌های مرتبط با پژوهش، آموزش، مشاوره و اطلاع‌رسانی به‌منظور ارتقا بهره‌وری و تعالی سازمانی بخش بازرگانی کشور در قالب این مرکز راهبری، مدیریت و اجرا می‌شود. اهم اقداماتی که در این راستا مورد تأکید می‌باشند، عبارتند از:

- طراحی و ایجاد نظام جامع مدیریت بهره‌وری بخش بازرگانی کشور
- فراهم نمودن زیرساخت‌های مورد نیاز برای مدیریت بهره‌وری بخش بازرگانی کشور
- بررسی و تحلیل وضعیت و عملکرد بهره‌وری بخش بازرگانی
- ارائه راهکارهای عملی در خصوص ارتقا بهره‌وری بخش بازرگانی

- ارائه طرح جایزه ملی بهره‌وری و تعالی سازمانی بخش بازرگانی با در نظر گرفتن نیازها و مختصات بخش

- راهبری، مدیریت و انجام مطالعات و پژوهش‌ها، آموزش، مشاوره و اطلاع‌رسانی در زمینه بهره‌وری و تعالی سازمانی بخش بازرگانی کشور

- تعامل مستمر و مداوم با نهادهای ملی و بین‌المللی در زمینه ارتقا بهره‌وری بخش بازرگانی کشور

- طراحی و ایجاد کلینیک بهره‌وری بخش بازرگانی
- کمک به توسعه و نهادینه نمودن فرهنگ بهره‌وری در حوزه‌ها و اجزا بخش بازرگانی کشور (از جمله انتشار نشریه بهره‌وری بخش بازرگانی)

www.icpc.ir

داشت و نمونه آزمایشی برنامه‌های جامع کشور شوروی محسوب می‌شد. در سال ۱۹۲۳، فدراسیون سوسیالیستی جمهوری‌های متحد روسیه به اتحاد جماهیر شوروی تغییر نام داد. در این تاریخ شورای کار و دفاع شوروی عهده‌دار برنامه‌ریزی جامع کشور شد و برنامه جامع میان‌مدت کشور توسط نهادهای تحت عنوان گاسپلن^(۱) برای پهنه خاک کشور تهیه شد. گاسپلن در ابتدا بیشتر نقش مشاوره‌ای داشت. هدف اصلی آن هماهنگی برنامه‌های اقتصادی جمهوری‌های مختلف کشور شوروی و ایجاد یک برنامه مشترک و سراسری بود. در سال ۱۹۲۵ برنامه‌های یک‌ساله اقتصادی توسط گاسپلن تهیه شد که به شماره‌های کنترل^(۲) موسوم بودند. سازمان آمار اتحاد جماهیر شوروی، گاسبانک^(۳) و گاسنپ^(۴) نیز از دیگر نهادهایی بودند که در تهیه این برنامه سالانه کمک می‌کردند (www.wikipedia.org).

در سال ۱۹۲۸، نخستین برنامه پنج‌ساله کشور تهیه شد و نهاد گاسپلن مسئول تهیه و نظارت بر این برنامه‌ها شد. البته خطوط اصلی برنامه توسط حزب کمونیست شوروی به گاسپلن منتقل می‌شد. در سال ۱۹۳۰ سازمان آمار کشور با گاسپلن ادغام شد. در سال ۱۹۵۵، گاسپلن به دو نهاد تقسیم شد. اولین نهاد که شورای وزارت امور کشوری نام داشت وظیفه تهیه برنامه چشم‌انداز را برای کشور برعهده داشت و دومین نهاد که شورای وزارت امور اقتصادی نام داشت وظیفه تهیه برنامه اقتصادی کشور را برعهده گرفت (Hirsch, 2009).

وظایف این سازمان به طور کلی عبارت بودند از:
(Chernenko, 1967)

۱. تهیه برنامه توسعه جامع کشور و آرایه راه‌کارها و قوانین لازم برای اجرایی شدن آن
۲. تعیین نرخ رشد هدف
۳. تخصیص منابع میان محصولات نظامی و غیرنظامی، صنایع سبک و سنگین و نیز میان مناطق مختلف کشور
۴. تهیه برنامه پیشنهادی برای تولید شرکت‌های مختلف

توجه به تجربیات کشورهای مختلف در زمینه برنامه‌ریزی و توسعه اقتصاد شهری، می‌تواند نکات جالب توجهی را در اختیار پژوهشگران کشورمان قرار دهد. برنامه‌ریزی اقتصادی و تهیه برنامه‌های چند ساله برای توسعه کشور، اولین بار در شوروی سابق انجام گرفت. ایجاد نهاد برنامه‌ریزی برای توسعه در شوروی سابق، باعث شد سایر کشورها نظیر چین، هند، آمریکا، کره و ایران نیز نهادهای را برای برنامه‌ریزی توسعه ایجاد کرده و برنامه‌هایی را برای توسعه کشور در نظر بگیرند.

با توجه به ایدئولوژی کمونیستی روش‌ها، اقتصاد شهری نیز در این کشور مورد توجه قرار گرفته و مباحث زیادی در علم اقتصاد شهری توسط اندیشمندان مارکسیست تبیین شد. گاسپلن در این کشور برنامه‌ریزی فضایی و آمایش سرزمین را نیز برعهده داشت و در طول حکومت کمونیستی شوروی شهرهای جدید متعددی را در پهنه بزرگترین کشور آن زمان برنامه‌ریزی کرده و به اجرا درآورد. از این رو آشنایی با این سازمان برای محققان، دانشجویان و دست‌اندرکاران اقتصاد شهری خالی از لطف نیست.

در اینجا بلندپایه‌ترین سازمان دست‌اندرکار اقتصاد شهری در سیستم اقتصاد سوسیالیستی که در کشور شوروی سابق به گاسپلن معروف بود مورد بررسی قرار می‌گیرد.

شکل‌گیری گاسپلن

با پیروزی انقلاب روسیه در سال ۱۹۱۷ کم‌کم نیاز به ایجاد کشوری توسعه یافته باعث شد که ضرورت تشکیل سازمانی برای برنامه‌ریزی منسجم احساس شود. در سال ۱۹۲۱، اولین نهاد برنامه‌ریزی سراسری در کشور شوروی سابق تحت عنوان کمیسیون برنامه‌ریزی کشوری یا RS- برای شکل‌گیری SR گرفت. اولین برنامه عمومی که توسط این نهاد برای احیای اقتصاد شوروی تهیه شد GOELRO نام

۵. در نظر گرفتن ابزارهای لازم برای توسعه دانش و سازماندهی تحقیقات لازم برای به اجرا درآوردن برنامه‌ها و استخدام و آموزش پرسنل مورد نیاز.

گاسپلن، این رهنمودها و دستورالعمل‌ها را به وزارتخانه‌های برنامه‌ریزی صنعتی و منطقه‌ای انتقال می‌داد و مشاوران فنی این وزارتخانه‌ها، کل طرح ملی را به دستورالعمل‌هایی تقسیم کرده و آنها را به کارخانه‌های خاص، مراکز قدرت صنعتی، مزارع اشتراکی و... واگذار می‌کردند. این هزاران ریزبرنامه، در نهایت توسط مدیران و مهندسان کارخانه‌ها که مجبور به پیاده‌سازی آنها بودند، مورد بررسی دقیق قرار می‌گرفتند. سپس طرح کلی تولید به همراه پیشنهادها، تصحیحات صورت گرفته و پاسخ‌های کسانی که آن را مشاهده کرده بودند، این بار هم را رو به بالا طی می‌کرد. در مرحله نهایی پس از مذاکره، طرح کاملی به دست می‌آمد که شورای عالی روی آن رأی‌گیری می‌کرد و سپس این طرح به قانون تبدیل می‌شد. از این رو برنامه پایانی به یک دفتر سفارشات بسیار بزرگ شباهت پیدا می‌کرد که میزان پیچ و مهره‌ها، تیرهای فولادی، غلات، تراکتور، پنبه، مقوا و زغالی که روی هم‌رفته تولید ملی این کشور را تشکیل می‌داد، در آن معین شده بود. به لحاظ نظری چنین دفتر سفارشات باید برنامه‌ریزها را قادر می‌ساخت که هر ساله اقتصاد در حال حرکت را سازماندهی کنند، البته به این شرط که پیچ و مهره‌ها با هم مطابقت داشته باشند، ستون‌های فولادی در ابعاد درستی ساخته شده باشند، محصول غلات به نحو مناسبی انبار شده باشد، تراکتورها قابل بهره‌برداری باشند و پنبه، مقوا و زغال تولید شده از نوعی باشد که برای موارد استفاده مختلف آنها مورد نیاز بود. اما میان تئوری و عمل شکافی بزرگ و رو به گسترش وجود داشت.

بیانیه بر حذف تفاوت‌های شهرها و مناطق غیر شهری تأکید شده بود. به این دیدگاه، پس از انقلاب کمونیستی شوروی توجه خاصی شد. جمعیت شهری اتحاد جماهیر شوروی در سال‌های پس از انقلاب، رشد سریعی داشت و از ۱۷/۹ درصد (۲۶ میلیون نفر) در سال ۱۹۲۶ به ۳۲/۸ درصد (۶۰ میلیون نفر) در سال ۱۹۳۹ افزایش یافت. در خلال این ۱۳ سال، تعداد شهرهای کشور از ۷۰۸ به ۹۲۳ شهر رسید. این تعداد در ژانویه سال ۱۹۴۱ به ۱۲۴۱ شهر رسیده بود (Nevzgodin, 2006).

در کل، بین سال‌های ۱۹۲۶ و ۱۹۶۶، تعداد ۹۰۰ شهر جدید طراحی و اجرا شد که اکثر آنها حول کارخانه‌ها و مجتمع‌های صنعتی ساخته شده بودند.

در سال‌های پس از انقلاب کمونیستی، سیاست کلی دولت، کند کردن رشد شهرهای بزرگ (شهرهای دارای جمعیت بالای ۱۰۰/۰۰۰ نفر) و سرعت دادن به رشد شهرهای کوچک (شهرهای دارای جمعیت کمتر از ۵۰/۰۰۰ نفر) و شهرهای متوسط (شهرهای دارای جمعیت بین ۵۰/۰۰۰ و ۱۰۰/۰۰۰ نفر) بوده است. هدف دولت از این گونه کنترل بر برنامه‌ریزی منطقه‌ای و ملی توزیع مناسب جمعیت در همه سطح کشور بود. بنابراین مسئولان، شروع به طراحی و ساخت شهرهای جدید در نواحی کمتر توسعه یافته و کم جمعیت شوروی مثل سیبری کردند (Harris, 1970)؛ در برنامه پنج ساله اول توسعه شوروی سابق، ساخت ۱۷ شهر جدید که هر کدام دارای جمعیت ۵۰/۰۰۰ تا ۲۰۰/۰۰۰ نفر بودند، پیش بینی شده بود (Nevzgodin, 2006).

کارو اشتغال، عنصر اساسی و اولیه در طرح شهرهای سوسیالیستی، به خصوص در دهه‌های ۱۹۲۰ تا ۱۹۵۰، بوده است. در اکثر شهرهای جدید این مدت، این دوره، عنصر کار به عنوان اساس ساختار شهر دیده می‌شود. این عنصر از لحاظ کالبدی نیز در مرکز شهر قرار داده می‌شد و محله‌های مسکونی در پیرامون آن قرار می‌گرفتند. امکانات

گاسپلن و سیاست‌های اقتصاد شهری در شوروی

۱- شهرهای جدید

دولت شوروی ایدئولوژی سوسیالیسم در بیانیه کمونیستی مارکس در سال ۱۸۴۸ را مورد توجه قرار داده بود. در این

رفاهی و تسهیلات رفت و آمد نیز به طور معمول برای بهبود شرایط کار و کارگر مهیا می‌شد. به طور خلاصه می‌توان گفت طراحی شهرهای جدید سوسیالیستی به صورتی انجام می‌شد که جو و محیط شهر در خدمت کار قرار گیرند.

۲- مسکن:

در بیشتر جوامع سوسیالیستی، اساس برنامه ریزی مسکن بر ساخت مسکن ارزان قیمت و اختصاص واحدهای ساخته شده رایگان به اقشار کارگر و ساکنان بوده است. این نوع برنامه ریزی در شوروی سابق شدت بیشتری داشته است. هنوز هم با وجود فروپاشی نظام سوسیالیستی، و بالا رفتن بسیار سریع و چند برابر شدن قیمت املاک و مسکن در کشورهای بلوک شرق، برداشت و دیدگاه مردم بر این اساس شکل گرفته است که مسکن کالاییست که باید به صورت رایگان در اختیارشان قرار گیرد. در شوروی معمولاً مسکن ارزان قیمت را بسته به بعد خانوار به خانواده‌ها اختصاص می‌دادند، در نتیجه واحدهای با متراژ بالاتر به خانوارهای پر تعدادتر می‌رسید. روش توزیع خانه‌ها نیز به این صورت بوده است که خانواده‌ها در لیست انتظاری ثبت نام می‌شدند که به نوبت صاحب‌خانه شوند. این گونه لیست‌ها در شوروی در مواقعی بسیار طویل می‌شدند و سالیانی طول می‌کشید تا خانواده‌ها به صورت رایگان صاحب‌خانه شوند. در سال ۱۹۹۶ به خانواده‌هایی که در سال ۱۹۸۲ ثبت نام کرده بودند منزل داده شد. لیست‌ها معمولاً بین ۲۲ تا ۲۶ درصد از خانواده‌های شهری را دربر می‌گرفت (Kostinskiy, 1998).

مسکن تولید شده معمولاً هم از نظر کمیت و هم از نظر کیفیت بر اساس استانداردهای غربی وضعیت مطلوبی نداشته است. چنانکه سرانه مسکن در شهرهای اروپای شرقی بین ۱۸ تا ۲۰ متر مربع می‌باشد. در حالی که همین سرانه برای شهرهای اروپای غربی در حدود ۳۲ متر مربع می‌باشد (Hegedus et al, 1996). توجه به ساخت

آپارتمان‌های مسکونی ارزان قیمت به حدی بوده است که واحدهای مسکونی در بیشتر اوقات به صورت واحدهای ۱، ۲ و یا ۳ اتاقه و بدون وسایل و امکانات رفاهی مدرن ساخته شده‌اند. برای مثال در سال ۱۹۹۲ و درست پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، بین ۴۲ تا ۴۵ درصد از منازل مسکونی شهر مسکو از واحدهای آپارتمانی دو اتاقه تشکیل می‌شد، ۳۲ تا ۳۴ درصد سه اتاقه و ۱۵ تا ۲۰ درصد تنها یک اتاق داشته‌اند و واحدهای با بیش از ۳ اتاق، فقط ۵ درصد از کل را شامل می‌شدند (Kostinskiy, 1998).

پایان کار گاسپلین

در سال‌های دهه ۱۹۸۰، مشکل شوروی نه سختی انجام پروژه‌های غول آسا، بلکه دشواری به انجام رساندن کامل پروژه‌ها و ایجاد هماهنگی بین اجزای اقتصاد بود. اقتصاد شوروی در سراسر دهه ۱۹۶۰ نرخ‌های رشد بزرگی (تقریباً دو برابر نرخ رشد آمریکا) را برای رشد کلی خود گزارش می‌کرد، اما ناظران به تدریج نشانه‌هایی از یک مشکل در شرف وقوع را مشاهده می‌کردند. یکی از این نشانه‌ها، مشکل تعیین میزان محصولات به نحوی بود که رفاه همه افراد حاضر در اقتصاد را به حداکثر برساند، نه اینکه فقط امتیازهای کسب شده توسط مدیران کارخانه‌ها بابت انجام اموری فراتر از اهداف محول شده به آنها را زیاد کند. مساله این بود که برنامه مزبور، تولید را بر حسب مقادیر فیزیکی تعیین کرده بود. یکی از پیامدهای این امر، حداکثرسازی طول یا وزن محصولات توسط مدیرها بود و نه حداکثرسازی کیفیت آنها.

با انسداد فزاینده جریان اقتصادی، تولید در پایان هر فصل یا سال به شکل «توفانی» شدت می‌گرفت و تمامی منابع برای استفاده جهت برآورده ساختن اهداف از پیش تعیین شده تحت فشار قرار می‌گرفتند. گاسپلین به زودی مجبور شد شتاب‌دهنده‌هایی با نام تولکاچی (tolkachi) را با هدف سازمان‌دهی ارسال محموله‌ها برای مدیرانی که برای

در حالی است که در همان زمان به طور غیر رسمی مشخص شده بود که اقتصاد این کشور سیر نزولی دارد. در سال ۱۹۸۷ اولین قانون رسمی که متضمن پرسترویکا (بازسازی) بود، به اجرا درآمد. میخائیل گورباچف، رییس‌جمهور وقت این کشور قصد خود برای اصلاح بالا تا پایین اقتصاد را اعلام کرد. وی قصد داشت این اصلاحات را با استفاده از مکانیسم بازار، پایه‌گذاری دوباره مالکیت خصوصی و گشایش سیستم به روی مبادله آزاد اقتصادی با غرب پیش ببرد. به این شکل پرونده هفتاد سال حکومت سوسیالیستی به پایان راه خود رسید و تشکیلات برنامه‌ریزی گاسپلن نیز متلاشی شد. ساختمان سابق گاسپلن امروزه در اختیار مجلس دومای روسیه قرار گرفته است.

دستیابی به اهداف تولیدی خود به مواد اولیه غیربرنامه‌ریزی شده و لذا غیرموجود نیاز داشتند، به وجود آورد. طی دهه ۱۹۶۰ اتحاد جماهیر شوروی به اولین کشور صنعتی در تاریخ انسان تبدیل شد که برای مدت قابل توجهی کاهش متوسط امید به زندگی در زمان صلح را تجربه کرد. این امر علامتی از سوء تخصیص فاجعه بار منابع بود. دستگاه‌های تحقیقاتی نظامی می‌توانستند هر آنچه نیاز داشتند را به دست آورند، اما بیمارستان‌ها در این فهرست اولویت‌بندی جایگاه نازلی داشتند. در دهه ۱۹۷۰ آمار و ارقام، به وضوح نشانگر کاهش سرعت رشد تولید بود. اتحاد جماهیر شوروی در دهه ۱۹۸۰ رسماً پذیرفت که رشد کشور به زودی متوقف می‌شود؛ این

پی‌نوشت:

- 1-Gosplan
- 2-Control Numbers
- 3-Gosbank
- 4-Gosnab

منابع:

- 1-Hegedus, J. and Mayo, S. and Tosics, I. (1996), Transition of the Housing Sector in the East-Central European Countries, Budapest: USAID
- 2-Kostinskiy, G. D.(1998), Post-Socialist Metropolises in Transition, 38th Congress of the European Regional Science Association – 28 August – 1 sep. – 1998 – Vienna
- 3-Nevezgodin, I.(2006), The Socialist City Behind the Scenes: The Crucial Theoretical Debate in Moscow in 1929-1931 and Daily Practice in Soviet Urbanism, European Association for Urban History
- 4-Hirsch, Francine; 2009. Empire of Nations, Cornell University Press
- 5-www.wikipedia.org

فصلنامه اقتصاد و تجارت نوین

فصلنامه «اقتصاد و تجارت نوین» نشریه‌ای علمی - پژوهشی است، که توسط معاونت برنامه‌ریزی و امور اقتصادی وزارت بازرگانی منتشر می‌شود.

محورهای اساسی پژوهشی این فصلنامه در قالب مطالعات نظری - کاربردی در ابعاد مختلف اقتصاد منطقه (کلان، بخش، خرد)، اقتصاد بین‌الملل و سایر شاخه‌های علمی مرتبط با اقتصاد و فناوری نوین به شرح ذیل می‌باشد:

- شناخت نقش دانش و دانایی، نوآوری و فناوری نوین در تقویت رقابت‌مندی در حوزه‌های اقتصاد و تجارت نوین و اقتصاد دانش

- جایگاه و نقش دانش و دانایی، نوآوری و فناوری نوین در کارکرد بازار کالاها و خدمات، بازارهای مالی، بازارهای پولی و اعتباری و بازار کار و سیاست‌های مرتبط با آنها

- تبیین ارتباط انقلاب فناوری اطلاعات و ارتباطات با رشد و توسعه اقتصادی کشور در سطوح مختلف اقتصادی و تأثیر آن بر ارتقای سطح رفاه و استانداردهای زندگی

- شناخت جایگاه زیرساخت‌های نرم‌افزاری، سخت‌افزاری، قوانین و مقررات، آموزش و نهادهای اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی و مدیریتی در رشد و توسعه دانش و دانایی، نوآوری و فناوری نوین در اقتصاد و تجارت نوین و اقتصاد دانش.

عنوان مجله: Municipal Finance Journal⁽¹⁾

ویراستار علمی: بارتلی هیلدرث، استاد دانشکده مطالعات سیاست‌گذاری دانشگاه ایالتی جورجیا

موضوعات این مجله، تمامی حوزه‌های مربوط به امور مالی و مالیاتی را پوشش می‌دهد. این مجله که به صورت فصلنامه چاپ

می‌شود، مباحث مربوط به قوانین، بازار، چشم‌اندازهای اقتصادی و سیاسی تأثیرگذار بر مالیه شهری را با کمک صاحب‌نظرانی از سراسر دنیا مورد بحث و بررسی قرار می‌دهد.

استراتژی‌های مالیه شهری در حوزه‌های بهداشت شهری، سازمان‌های اداری، دانشگاه‌های غیردولتی و نهادهای معاف از مالیات و آخرین تحقیقات در زمینه مالیه شهرداری‌ها، شهرها و ایالات و نیز امور مالی در سطح کشوری، از دیگر حوزه‌هایی است که در این مجله به آن پرداخته می‌شود. مالکیت، تخصیص و مدیریت منابع مالی در بازار سرمایه رقابتی شهرها نیز از دیگر موضوعات مهمی است که صاحب‌نظران در این فصلنامه به آن می‌پردازند.

به طور کلی، حوزه‌های نظری و عملی زیر موضوعات این فصلنامه را تشکیل می‌دهد:

- ۱- استراتژی‌های بیمه در مالیه شهری
- ۲- روندهای بازارهای سرمایه شهری
- ۳- راهکارهای خلاقانه در زمینه امور مالی و سرمایه‌گذاری
- ۴- استانداردها و توسعه حسابرسی شهری
- ۵- پیش‌نیازهای قانون مالیات
- ۶- جایگزین‌هایی برای سرمایه در دوران رکود اقتصادی
- ۷- عواملی که بر رتبه‌بندی اوراق مشارکت تأثیر می‌گذارند
- ۸- محرک‌های جدید زیرساختی
- ۹- تحلیل بخش‌های مختلف بازار
- ۱۰- پاسخگویی مالی و پیش‌نیازهای شفاف‌سازی مالی.

این مجله که ارگان مطبوعاتی موسسه تحقیقاتی امور شهری^(۲) محسوب می‌شود، در پایگاه اینترنتی: <http://www.civresearchinstitute.com> اطلاعات و مقالات جالب توجهی را در حوزه اقتصاد شهری، در اختیار علاقمندان قرار می‌دهد.

پی‌نوشت:

۱- مجله مالیه شهری